

[Indenrigsministeren.]

paa et vist Tidspunkt i Sommer fremsatte den Opfattelse og fremsatte den som Venstres, at jo færre Soldater der er Brug for, des naturligere er det, at der ved Tilvejrbringelsen af dem søges nye Veje, og det ærede Medlem føjede til: Venstre vil derfor ikke afvise Tanken om at give Frivilligheden en fremtrædende Plads i den nye Ordning, naar blot der er Sikkerhed for, at det fornødne Mandskab er til Raadighed, og at dette Mandskab ikke bliver klassepræget, men giver en forholdsmæssig Repræsentation for alle Samfundslag.

Naar jeg hørte saadanne Udtalelser fremsat som Venstres, saa sagde jeg til mig selv, at saa maatte det virkelig være muligt at naa til et Resultat paa dette Omraade, hvis fornøftige Mænd fra Venstres Side og fra Regeringspartiernes Side mødtes med god Villie til at finde Vej i denne Sag.

Jeg kan roligt sige, at Regeringen ønsker virkelig ogsaa, at der ikke kommer til at herske Tvivl om, at det for den nye Ordning fornødne Mandskab altid vil være til Raadighed, og at Regeringen aldeles ikke ønsker et klassepræget Vagtkorps, tværtimod, vi ønsker, at dette Vagtkorps skal være et Udsnit af Befolkningen, saa alle Befolkningslag er repræsenteret indenfor den Bevogtningstjeneste, som skal være en Garanti for Opretholdelsen af Ro og Orden her i Landet.

Ud fra disse Betragtninger har jeg for min Del ønsket at udvise den størst mulige Imødekommen overfor de Betænkeligheder, der paa forskellige Punkter er fremkommet fra Venstres Side, og nu bliver der jo Lejlighed til Forhandling herom i den kommende Tid; men jeg skal ikke nægte, at jeg synes, det ærede Venstreparti ved Indledningen til disse Forhandlinger skulde afstaa fra de Talemaader, som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen var inde paa i Gaar, disse Talemaader om, at Partiet ikke vil forhandle paa de foreliggende Forslags Grund. Saadanne Udtalelser skal jo kun tjene som Camouflage for de Forhandlinger, alle kan se Venstre vil og maa føre.

Hvorfor søge at give det Udseende af, at Venstre skal nok vide at diktere Grundlaget for en kommende Ordning, naar alle dog ved, at saadan ligger de politiske Forhold her i Landet aldeles ikke, og at der aldeles ikke er Udsigt til, at de kommer til at ligge saadan i lang Tid? Jeg siger til det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen: Hvorfor disse store Armbevægelser i Ste-

det for roligt og fredsommeligt, som det dog er det ærede Medlems Natur, at sætte sig til Forhandlingsbordet.

Venstre har endelig erkendt, og i Gaar gennem sin Ordfører erkendt i stærkere Ord, end der maaske er anvendt fra nogen anden Side, at den nuværende Ordning lader sig ikke opretholde, at den er i Bund og Grund umulig. Det siger sig selv, at det Parti, der vilde tvinge en Regering til vedblivende at give mellem 40 og 50 Mill. Kr. ud om Aaret til en Ordning, som man selv har karakteriseret paa denne Maade, vilde dog fuldkommen afskære sig selv fra at tale med om fornøftig Økonomi i Statens Husholdning.

Jeg tror, der ligger en stor drivende Kraft i den Erkendelse, som nu efterhaanden er hele Folkets, at Ordningen af 1922 er saglig uanstændig og økonomisk uforvarlig, og jeg vil for min Del haabe, at denne Ordning, naar Foraaret kommer, maa tilhøre Historien, og dertil vilde jeg for min Del ogsaa gerne yde mit Bidrag ved de Forhandlinger, som skal finde Sted om det Lovforslag, der her er Tale om.

Jeg maa maaske endnu knytte et Par enkelte Bemærkninger til Udtalelser, der er blevet fremsat af det ærede Medlem Hr. Holstein. Det ærede Medlem fremsatte nogle Bemærkninger vedrørende Bestemmelserne i Grundloven paa dette Omraade, Bemærkninger, som jeg i øvrigt ganske kan tiltræde. I Grundlovens § 88 ved vi alle der staar, at enhver vaabenfør Mand er forpligtet til med sin Person at bidrage til Fædrelandets Forsvar *efter de nærmere Bestemmelser, som Loven foreskriver*. Hvis det Lovforslag, som foreligger her, gennemføres, vil det sige, at det indeholder de Bestemmelser, som Grundloven forudsætter, men det er lige saa klart, at til enhver Tid kan Lovgivningsmagten i Henhold til Grundlovens § 88 erstatte denne Lov med andre Bestemmelser, der da bliver Opfyldelsen af Grundlovens Forudsætninger.

Jeg kan ogsaa give det ærede Medlem fuldkommen Ret, naar han fremsætter den Opfattelse, at den almindelige Værnepligt i og for sig allerede er sat ud af Spillet, naar der ikke udskrives flere, end der gør. Ganske rigtigt, naar Forholdet i Øjeblikket er dette, at der hvert Aar er, skal vi sige ca. 30 000 Mænd, som fylder 20 Aar, og der kun udskrives omkring en halv Snes Tusinde, en 8—9 Tusinde, saa er det klart, at saa er den almindelige Værnepligt i den Forstand, vi oprindeligt